

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrlové, Ph.D., a soudců Mgr. Jany Volkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobců: a) **S. M.**, narozený dne X, bytem P. 154
b) **P. J.**, narozený dne X, bytem M. 362
c) **R. H.**, narozený dne X, bytem V. 44
d) **H. M.**, narozena dne X, bytem Z. p. 303/8, M.
e) **S. P.**, narozený dne X, bytem D. 54
f) **P. M.**, narozený dne X, bytem Z. 1403/14, M.
g) **Z. Č.**, narozený dne X, bytem D. 1352/14, L.
h) **S. Č.**, narozena dne X, bytem D. 1352/14, L.
ch) **M. H.**, narozený dne X, bytem R. 101
i) **T. Br.**, narozený dne X, bytem Ž. 317
j) **D. B.**, narozena dne X, bytem Ž. 317
k) **Ing. J. K.**, narozený dne X, bytem V. 1040/3, M.
l) **R. K.**, narozena dne X, bytem V. 1040/3, M.
všichni zastoupeni advokátkou JUDr. Jitkou Dolečkovou
sídlem Hlavní třída 8, Šumperk

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc

za účasti: **K. Z., a. s., IČO X**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

sídlem Ž. 1178, P. 5 – Z.
zastoupená advokátem JUDr. Martinem Řezáčem
sídlem Oveňecká 871/13, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2018, č. j. KUOK 25313/2018, ve věci
dodatečného povolení stavby,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci dne 21. 5. 2018 se žalobci domáhali, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2018, č. j. KUOK 25313/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný částečně jako nepřipustné zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Městského úřadu Mohelnice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 11. 2017, č. j. MUMO-OSU/33341/17/16, dále toto rozhodnutí částečně změnil a ve zbývající části potvrdil. Správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím zamítl žádosti ze dne 2. 11. 2015 a 4. 11. 2016 o dodatečné povolení staveb na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. x.

B. Žaloba

2. Žalobci navrhovali, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí. Namítali, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně ověřených, věcně nesprávných a nezákonných podkladů, jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Podle žalobců žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav a důkazy nezhodnotil jednotlivě a ve vzájemných souvislostech. Správní orgány porušily jejich procesní práva zakotvená v § 2 až § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“).
3. Žalobci dále brojili proti tomu, že rozhodnutí správních orgánů neobsahují obligatorní náležitosti dle § 68 s. ř., jelikož v nich správní orgány pouze kuse uvedly text právního předpisu a vytrhly z kontextu skutková tvrzení. Žalovaný se nevypořádal se všemi připomínkami, námitkami a vyjádřeními, které žalobci v řízení uplatnili. Z uvedeného dle žalobců plyne, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
4. Žalobci konkrétně namítali:
 - a) soulad staveb s územním plánem. Žalobci namítali, že žádosti o dodatečné povolení staveb podávali v roce 2015 a v té době platný územní plán obce x stanovil, že na pozemcích u x se nemohou nacházet trvalé stavby, tedy umožňoval zřídit stavby dočasné. Teprve územní plán obce x z roku 2016 stanovil, že u x jezera nebude možné stavět ani stavby dočasné. Žalobci měli za to, že možnost dodatečného povolení staveb mělo být posuzováno podle skutkového a právního stavu ke dni podání žádostí o dodatečné

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

povolení staveb, přičemž k tomuto okamžiku bylo možné v daném území dočasné stavby umístit;

b) nesprávnou úvahu o trvalosti staveb. Podle žalobců z vlastního charakteru staveb – maringotek a „mobilhousů“ – vyplývá, že se nejedná o trvalé stavby, jelikož jsou mobilní, jejich životnost je omezena a umístění na pozemku parc. č. X v k. ú. x je omezeno dobou trvání nájemní smlouvy. Jedná se tak o stavby dočasné;

c) žalovaný nevyjasnil, zda se v řízení za obec vyjadřoval k tomu pověřený orgán. Podle žalobců se žalovaný nezabýval dostatečně vyjádřením ze dne 7. 4. 2016, které podepsal starosta obce. Z vyjádření se nepodává, že by se jednalo o závěry zastupitelstva, naopak se zřejmě jedná o osobní vyjádření starosty, ke kterému neměly správní orgány přihlížet;

d) nejasné vymezení prostoru Chráněné krajinné oblasti Litovelské Pomoraví (dále jen „CHKO“). Žalobci namítali, že v řízení před správními orgány prokázali, že prostor CHKO je vymezen nejasně. Slovní vymezení tohoto prostoru se s odstupem času změnilo, správní orgány se proto tohoto vymezení neměly dovolávat. Agentura ochrany přírody a krajiny, Ministerstvo životního prostředí a Krajský úřad Olomouckého kraje ve svých vyjádřeních uvedli, že se předmětné pozemky nacházejí v CHKO. Jednalo se však pouze o jejich výklad, který nemůže nahradit nedostatky a nepřesnosti zákonného předpisu vymezujícího CHKO. Žalobci mají za to, že nebylo postaveno najisto, zda se předmětné pozemky v CHKO nacházejí či nikoliv;

e) možnost výstavby v dobývacím prostoru. Žalobci brojili proti tomu, že správní orgán I. stupně odkazoval na vyjádření společnosti Kámen Zbraslav a. s., ve kterém tato společnost vyjádřila nesouhlas s umístěním staveb z důvodu, že předmětné pozemky leží v dobývacím prostoru. Podle žalobců se však toto vyjádření nezmiňuje o tom, že v oblasti x jezera těžba neprobíhá a pouze výhledově se připouští, že by se do této oblasti mohla těžba vrátit. Maringotky a „mobilhausy“ nejsou spojeny se zemí, lze je kdykoli odvézt, nezasahují do současné těžební činnosti společnosti Kámen Zbraslav a. s., proto nebyl dán důvod, pro který by nebylo možné stavby umístit.

C. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 8. 2018 navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že dle územního plánu obce x se pozemek parc. č. X v k. ú. x nachází v zastavěném území, v ploše zařízení technického vybavení a pozemek parc. č. X v k. ú. x v nezastavěném území v ploše louky, zatravněné plochy, doprovodná zeleň a oba jsou ve funkční zóně Z-přírodní, kde lze umísťovat stavby objektů a zařízení pro potřeby ochrany přírody a krajiny, nezbytně nutnou technickou infrastrukturu, jejíž umístění mimo zónu by bylo neřešitelné nebo ekonomicky neúnosné, pěší, cyklistické a účelové komunikace s povrchovou úpravou blízko přírodě a s úpravou vybavení odpočinkových nebo vyhlídkových míst, stavby dočasné.
6. Žalovaný dále sdělil, že se s důvody správního orgánu I. stupně pro zamítnutí obou žádostí o dodatečné povolení staveb postavených v plochách, ve kterých umísťovat uvedené stavby je z hlediska územního plánu x nepřípustné, zcela ztotožňuje. Pro dodatečné povolení stavby totiž musejí být splněny současně všechny podmínky uvedené v § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Nesoulad umístění předmětných rekreačních staveb a výrobků plnících funkci stavby s územním plánem x je proto důvodem pro zamítnutí žádosti o dodatečné povolení,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

protože není-li splněna byť jen jedna z podmínek § 129 odst. 3 stavebního zákona, není třeba zkoumat prokázání dalších (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 40/2013-42, 3 As 92/2013-43, 4 As 260/2014-23). Správní orgán I. stupně již při nesplnění prvního požadavku § 129 odst. 3 stavebního zákona, tedy souladu dodatečně povolovaných staveb s územním plánem x, zcela správně usoudil, že žádostem o dodatečné povolení staveb nelze vyhovět a bude nezbytné obě zamítnout, protože podmínkou dodatečného povolení stavby je naplnění všech tří podmínek § 129 odst. 3 stavebního zákona.

7. K námitce na posouzení staveb dle současně platného územního plánu, který umístění předmětných staveb v dané ploše již neumožňuje, žalovaný uvedl, že pro § 129 odst. 3 stavebního zákona neplatí žádná přechodná ustanovení. Dodatečně povolovaná stavba se posuzuje výhradně podle současně platných územně plánovacích podkladů, kterým je v daném případě od 30. 12. 2016 platný územní plán x. Rok podání žádosti ani rok umístění předmětných staveb nemělo na posouzení jejich souladu s územně plánovací dokumentací žádný vliv, protože umístění stavby se vždy posuzuje výhradně podle současně platné územně plánovací dokumentace. Správní orgán I. stupně tak správně dospěl k závěru, že předmět žádosti je v rozporu s územně plánovací dokumentací.
8. Pro úplnost žalovaný doplnil, že se oba pozemky nacházejí v CHKO Litovelské Pomoraví, v evropsky významné lokalitě NATURA 2000 Litovelské Pomoraví, uvnitř významného prvku územního systému ekologické stability, nadregionálního biocentra N. 13 V. – D., v chráněném ložiskovém území x – x (pozemek parc. č. X celý, pozemek parc. č. X částečně), v chráněné oblasti přirozené kumulace vod, v záplavovém území řeky Moravy a z velké části v ochranném pásmu lesa. Na části pozemku parc. č. X se nachází hájený koridor regionálně významné vodovodu včetně trasy. S umístěním rekreačních staveb v tomto území nesouhlasí dotčený orgán na úseku ochrany přírody. Předmětné stavby jsou navíc situovány v území dotčeném dobývacím prostorem a s dodatečným povolením staveb rovněž nesouhlasí obec x, jako obec, na jejímž území se stavby nachází.

D. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

9. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 2. 11. 2015 a dne 4. 11. 2015 podali žalobci žádosti o dodatečné povolení staveb a výrobků plnicích funkcí stavby na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. x (dále jen „pozemky parc. č. X a X“).
10. Agentura ochrany přírody a krajiny vydala nesouhlasné závazné stanovisko ze dne 2. 2. 2016, č. j. S/1480/LM/15-89/LM/16, k dodatečnému povolení staveb na pozemcích parc. č. X a X. Dne 27. 4. 2016 Agentura pro ochranu přírody a krajiny sdělila, že na vysloveném nesouhlasném stanovisku setrvává.
11. Součástí spisu je vyjádření Obecního úřadu x ze dne 7. 4. 2016, podepsané starostou obce x, jehož obsahem je nesouhlas s dodatečným povolením staveb.
12. Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2017, č. j. MUMO-OSU/33341/17/16, zamítl správní orgán I. stupně žádosti o dodatečné povolení staveb na pozemcích parc. č. x a x. Správní orgán I. stupně posuzoval soulad žádostí o dodatečné povolení staveb s opatřením obecné povahy 01/2016 – územní plán x, účinným od 30. 12. 2016 (dále jen „územní plán x“). Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně brojili žalobci odvoláním ze dne 28. 11. 2017.
13. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl takto:

I. Odvolání S. M., Ing. O. S. a P. J. proti výroku II. rozhodnutí Stavebního úřadu MěÚ Mohelnice č. j. MUMO-OSU/33341/17/16, sp. zn. OSU/5733/2015/Komv, ze dne 15. 11. 2017, se dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu, jako nepřipustná zamítají.

II. Odvolání R. H., H. M., S.P., P. M., Z. a S. Č., M. H., T. a D. B. a ing. J. a R. K. proti výroku I. rozhodnutí Stavebního úřadu MěÚ Mohelnice č. j. MUMO-OSU/33341/17/16, sp. zn. OSU/5733/2015/Komv, ze dne 15. 11. 2017, se dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu, jako nepřipustná zamítají.

III. Rozhodnutí Stavebního úřadu MěÚ Mohelnice č. j. MUMO-OSU/33341/17/16, sp. zn. OSU/5733/2015/Komv, ze dne 15. 11. 2017, se dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu mění: Výrok č. I. výrokové části na straně 1 rozhodnutí tak, že slova „stavby“ „objekty“ se vyjímají a nabrazují textem: „výrobku plnicího funkci stavby č. 6 – 2 ocelových kontejnerů 2,1 x 2,6 m, výšky 2,1 m, stavby č. 7 – víceúčelového přívěsu MV 9-012, jako opláštěné maringotky 2,4 x 9,1 m, výšky 3,463 m a stavby dřevěné terasy 2,3 x (5,7+3,7) a samostatného ocelového přístřešku 3,4 x 0,6 m, výšky 1,8 m, jako výrobku plnicího funkci stavby, výrobku plnicího funkci stavby č. 8 – mobilheim ABI ARIZONA 3,08x11,0 m a stavby dřevěné terasy 2,3 x 11,0 m, a stavby č. 9 – opláštěné maringotky 2,35 x 9,70, stavby dřevěné terasy 2,3 x 9,7 m a dřevníku 2,45 x 8,0m, výšky 2,35 m, všechny umístěné na pozemku parc č. X v k. ú. x.

Výrok č. II výrokové části na straně 2 rozhodnutí tak, že „stavby“, „objekty“ a „oplocení“ se vyjímají a nabrazují textem: „výrobku plnicího funkci stavby č. 1 – mobilního domu BRENTMARE CHAMP 8,5 x 3 m a stavby terasy 3,55 x 7,9 m, stavby č. 2 – opláštěného ubytovacího přívěsu PU – 4, typ 432, 9,3 x 2,36 m, výšky 3,125 m, dřevěné terasy 3,45 x 8,2 m a přístřešku 1,4 x 4,1 m, výrobku plnicího funkci stavby č. 4 – mobilního domu WESTBROOK TAHITY 9 x 3 m a stavby terasy 2,5 x 7,9 m, výrobku plnicího funkci stavby č. 5 – mobilního domu WILLERBY GAINSBOROUGH 33, 10 x 3,7 m a stavby terasy 2,5 x 3,9 m + 3,5 x 9,3 m, stavby č. 10 – opláštěné maringotky 2,7 x 10,45 m a terasy 3,05 x 10,25 m“.

IV. zbývající část rozhodnutí Stavebního úřadu MěÚ Mohelnice č. j. MUMO-OSU/33341/17/16, sp. zn. OSU/5733/2015/Komv, ze dne 15. 11. 2017, se dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzuje.

E. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.
15. Žalobci v podané žalobě uplatnili námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Krajský soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti a pro kterou by musel rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit.
16. Krajský soud na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. Krajský soud zjistil, že napadené rozhodnutí těmito vadami netrpí.

17. Krajský soud proto dále zkoumal, zda je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak tvrdili žalobci. Krajský soud tak musel posoudit, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi okolnostmi, které uplatnili žalobci, a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.
18. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněm prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatek jeho důvodů (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo též ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 – 45).
19. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je však vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64), nikoli tehdy, vypořádá-li se správní orgán s obsahem a smyslem námitek, avšak toliko nereaguje na každou větu účastníka. Správní orgány dokonce nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Krajský soud se v souladu s vyslovenými závěry zabýval tím, jakým způsobem a zdali vůbec měl žalovaný povinnost posoudit všechny odvolací námitky.
20. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stavební úřad *nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nabrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*
21. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona *stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že*
 - a) *není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,*

b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,

c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

22. V napadeném rozhodnutí na str. 13 žalovaný vysvětlil, že pro dodatečné povolení stavby musejí být současně splněny všechny podmínky uvedené v § 129 odst. 3 stavebního zákona; pokud by jen jedna z podmínek pro dodatečné povolení splněna nebyla, není možné nepovolené stavby dodatečně povolit. Žalovaný na straně 14 napadeného rozhodnutí dále vysvětlil, že nesoulad umístění předmětných rekreačních staveb a výrobků plnicích funkcí stavby s územním plánem x byl důvodem pro zamítnutí žádosti. Žalovaný se plně ztotožnil s argumentací správního orgánu I. stupně a dodal, že správní orgán I. stupně při nesplnění požadavku dle § 129 odst. 3 stavebního zákona, tedy souladu dodatečně povolovaných staveb s územním plánem x, zcela správně usoudil, že žádostem o dodatečné povolení staveb nelze vyhovět a bude nezbytné je zamítnout.
23. Žalovaný současně na straně 15 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že se ztotožňuje se způsobem, jak správní orgán I. stupně vypořádal námítky žalobců uplatněné ve správním řízení. Souhlasil s postupem, že správní orgán I. stupně – po úvaze o nesplnění podmínky dle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona – již nezkoumal splnění podmínek dle § 129 odst. 3 písm. b) a c) stavebního zákona.
24. Krajský soud se se shora uvedenými úvahami žalovaného ztotožňuje. Na řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze aplikovat ustálenou judikaturu správních soudů, shrnutou např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 8 As 108/2013-43, „[v]yhnout se nařízení odstranění nepovolené stavby a dosáhnout tak dodatečného povolení stavby lze pouze v případě splnění dvou podmínek prokazovaných stavebníkem, a sice že stavba je v souladu s veřejným zájmem a zároveň že stavebník podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Důkazní břemeno leží na stavebníkovi, protože zákonem předpokládaný stav byl porušen jeho počínáním a lze po něm spravedlivě požadovat, aby on sám prokázal, že škodlivé následky jeho postupu nedosahují intenzity, která by vedla k porušení veřejných zájmů. Citované podmínky musí být pro dodatečné povolení stavby splněny kumulativně a není-li splněna jedna z nich, není již třeba zkoumat prokázání druhé. Při nesplnění vymezených předpokladů stavební úřad nařídí odstranění stavby, a to nezávisle na tom, zda je svou povahou bezpečná, vhodná, je dlouhodobě užívána, apod. (viz rozsudky ze dne 10. 11. 2004, č. j. 3 As 50/2003 – 57, č. 957/2006 Sb. NSS, ze dne 31. 8. 2010, č. j. 8 As 7/2010 – 99, č. 2210/2011 Sb. NSS, ze dne 8. 11. 2007, č. j. 6 As 67/2006 – 79, ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 As 41/2006 – 78, a rozsudek krajského soudu ze dne 29. 11. 2001, č. j. 29 Ca 62/2001 – 24, uveřejněn pod č. 928/2002 in: Soudní judikatura ve věcech správních)“. Z citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tak jasně vyplývá, že úvaha správních orgánů o nutnosti kumulativního splnění podmínek podle § 129 odst. 3 stavebního zákona je správná.
25. Správní orgány zamítly žádosti o dodatečné povolení staveb z důvodu, že by v případě dodatečného povolení stavby došlo k rozporu s územním plánem x, tedy že by došlo k porušení § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona, a dále žalobcům vysvětlily, že podmínky dle § 129 odst. 3 stavebního zákona musí být splněny kumulativně. Za této situace neměly správní orgány povinnost vypořádat námítky vztahující se ke splnění

podmínek dle § 129 odst. 3 písm. b) a c) stavebního zákona. Pokud žalovaný vyslovil závěry ohledně skutečností odlišných od souladu žádostí s územním plánem, učinil tak nad rámec vlastního odůvodnění v reakci na další uplatněné odvolací námítky, které však pro posouzení věci nebyly rozhodné. Z napadeného rozhodnutí totiž zcela jasně vyplývá, že důvodem pro zamítnutí žádostí o dodatečné povolení staveb byl nesoulad s územním plánem, tedy nenaplnění podmínky dle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Krajský soud má proto za to, že nevypořádání odvolacích námitek nevztahujících se k souladu či nesouladu staveb s územním plánem či úvahy o skutečnostech netýkajících se § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona neměly na řádné posouzení věci vliv. Napadené rozhodnutí tak nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jak namítali žalobci.

26. Krajský soud se dále zabýval námitkou, že žalovaný rozhodoval na základě věcně nesprávných a nezákonných podkladů, jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, nesprávně zjistil skutkový stav, důkazy nehodnotil jednotlivě a ve vzájemných souvislostech a porušil práva zakotvená v § 2 až § 8 s. ř. Krajský soud k této námitce uvádí, že je zcela obecná, žalobci neuvedli, v čem konkrétně shledali porušení svých práv. Krajský soud proto stejně obecným způsobem uvádí, že se porušení procesních práv a nedostatky v dokazování ze správního spisu nepodávají.

ad a) a b) Soulad dodatečně povoloovaných staveb s územním plánem a nesprávné úvahy ohledně jejich trvalosti

27. Krajský soud při vypořádání nadepsaných námitek a) a b) uvádí, že pro vlastní rozhodnutí věci byl zásadní závěr správních orgánů, že nebyla naplněna podmínka podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Krajský soud se proto nejprve zabýval tím, zda úvaha správních orgánů o rozporu dodatečně povoloovaných staveb s územním plánem je správná.
28. Mezi žalobci a správními orgány není sporu o tom, že dle územního plánu obce x, platného v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jsou předmětné pozemky zařazeny do ploch přírodních, na kterých dle části I. 5 textové části řešení územního plánu: Stanovení podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití a stanovení podmínek prostorového uspořádání, včetně základních podmínek ochrany krajinného rázu, části I. 5. 2. 12 Plochy přírodní je uvedeno nepřipustné využití: veškeré stavby, zařízení a činnosti nesouvisející s hlavním a přípustným využitím, včetně staveb a zařízení pro rekreaci a cestovní ruch, zemědělství, lesnictví a těžbu nerostných surovin, oplocení (vyjma dočasného oplocení výsadeb).
29. Žalobci v žalobě argumentovali tím, že správní orgány měly vycházet z územního plánu platného v době podání žádosti o dodatečné povolení staveb. Namítali, že žádosti o dodatečné povolení staveb podávali v roce 2015 a v té době platný územní plán obce x stanovil, že se na pozemcích u x jezera nemohou nacházet trvalé stavby, tedy umožňoval zřídit dočasné stavby. Měli za to, že možnost umístění staveb měla být posuzována podle skutkového a právního stavu ke dni podání žádostí o dodatečné povolení staveb, přičemž k tomuto okamžiku bylo možné v daném území jejich dočasné stavby umístit. S uvedenou žalobní argumentací se krajský soud neztotožňuje.
30. V posuzované věci žalobci žádali o dodatečné povolení stavby, jejich cílem tedy bylo do budoucna legalizovat stavby, které postavili bez stavebního povolení, a odvrátit tak jejich odstranění. Správní orgány tak nezkoumaly, zda byly podmínky splněny v minulosti, ale za účelem dodatečného povolení staveb zjišťovaly, zda jsou podmínky splněny v době jejich rozhodování. Otázkou, z jakého skutkového a právního stavu mají

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

správní orgány vycházet, se již zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40. Uvedl, že „obecně lze vyjít ze závěru, že pro rozhodování správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Správní řád sice neobsahuje konkrétní ustanovení, které by tuto zásadu zakotvovalo, vyplývá však implicitně ze správního řádu, zejména s přihlédnutím k např. k § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 (k tomu podrobněji rozsudek ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 – 79). Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126, zejména body 36 a 37). Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26)“. I s ohledem na citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu má krajský soud za to, že správní orgány řádně posuzovaly soulad dodatečně povolovaných staveb s územním plánem platným v okamžiku vydání jejich rozhodnutí, nikoli platný v okamžiku podání žádosti o dodatečné povolení staveb, tedy vycházely ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.

31. Žalobci dále namítali, že z vlastního charakteru staveb – maringotek a „mobilhousů“ – vyplývá, že se nejedná o trvalé stavby, jelikož jsou mobilní, jejich životnost je omezena, proto je lze považovat za dočasné stavby. Ani s touto argumentací se krajský soud neztotožňuje. Pojem dočasná stavba je vyložen v § 2 odst. 3 stavebního zákona, podle kterého *dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání*. V posuzované věci se jednalo o stavby bez stavebního povolení, o kterých žádný správní orgán do podání žádosti o dodatečné povolení stavby nerozhodoval, proto ani nemohl omezit dobu trvání těchto staveb. Povahou „maringotek a mobilhausů“ se již zabývaly soudy rozhodující ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 9. 2017, č. j. 9 As 342/2016-21, uvedl, že mobilní dům „představuje výrobek plnící funkci stavby, jelikož plní obytnou funkci, a proto se na základě § 3 odst. 3 věty třetí stavebního zákona považuje za stavbu“. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 5. 4. 2017, č. j. 62 A 152/2015-61, vysvětlil, že „při posouzení toho, zda je mobilní dům či maringotka výrobkem plnícím funkci stavby či přípojným vodidlem, bude třeba zkoumat, jakou funkci tento objekt umístěný na pozemku plní, zda je určen k užívání osobami (rekreaci či odpočinku) a zda jeho umístění vykazuje znaky dlouhodobosti či trvalosti. Záměru ponechat výrobek na pozemku dlouhodobě nebo trvale tak bude nasvědčovat např. umístění výrobku na tzv. podezdívku, vybudování přípojek inženýrských sítí; dalším vodítkem pak mohou být např. provedené terénní úpravy v okolí či vybudování podpůrných zařízení k zajištění účelu takovéto stavby (např. terasa, pergola, sklad nářadí či „suchá“ toaleta). Jak uvádí též komentářová literatura (srovnej Macháčková, J. a kol.: Stavební zákon. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013), s níž se zdejší soud v plném rozsahu ztotožňuje, jedním z mnoha příkladů takových výrobků mohou být např. „zahradní domky“, které si stavebníci jako již zkompletovaný celek zhotovený u výrobce zakoupí, aby jej jako takový umístili na konkrétním pozemku a následně jej užívali jako „klasicickou“ stavbu vzniklou stavební činností. Obdobným příkladem mohou být tzv. mobilní domy. V okamžiku, kdy tento výrobek ztratí svoji mobilitu, tj. pokud záměrem jeho majitele je osadit jej na pozemek s tím, že má začít plnit jako svůj základní účel funkci stavby (např. pro bydlení, odpočinek či rekreaci), pak takový výrobek plně podléhá povolovacím režimům. Jiný komentář (srovnej Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M.: Stavební zákon – komentář. 3. Aktualizace. Praha: C. H. Beck, 3/2014) v této souvislosti vhodně doplňuje, že se v

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

případě výrobků plnicích funkci stavby jedná zejména o tzv. mobilheimy, kdy se používají objekty dovezené na místo, které slouží k bydlení, aniž by předtím nutně muselo dojít k montáži nebo jiné stavební činnosti. Důvodem připodobnění výrobků plnicích funkci stavby ke klasickým stavbám je tak shodný následek, resp. účel jejich užívání“. Z předložené projektové dokumentace vyplývá, že stavby, jichž se týkaly žádosti o dodatečné povolení staveb, byly opláštěny či obestavěny terasami, čímž ztratily svou mobilitu, jelikož bylo vyloučeno je bez úprav připojit a odvézt na jiný pozemek. Stavby, jichž se týkaly žádosti o dodatečné stavební povolení, tak sloužily k rekreaci či odpočinku a bylo lze je tedy považovat za stavby, na které se vztahuje § 129 stavebního zákona. Krajský soud tak uzavírá, že se s úvahami žalobců o dočasnosti či mobilitě staveb ze shora uvedených důvodů neztotožnil, námitka tak není důvodná.

32. Krajský soud uzavírá, že správní orgány řádně shledaly nesoulad staveb, které byly předmětem žádostí o dodatečné stavební povolení, s územním plánem obce x. Své úvahy v rozhodnutích řádně popsaly. Vzhledem k tomu, že podmínky dle § 129 odst. 3 stavebního zákona musí být splněny kumulativně (což žalovaný žalobcům v napadeném rozhodnutí sdělil), neměla argumentace či nevypořádání námitek ohledně podmínek dle § 129 odst. 3 písm. b) a c) stavebního zákona na rozhodnutí věci vliv.
33. Protože správní orgán I. stupně zamítl žádosti o dodatečné povolení stavby z důvodu nesplnění podmínky dle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona a žalovaný se s tímto závěrem ztotožnil, zabýval se krajský soud žalobními námitkami ohledně § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona. Úvahy žalovaného vztahující se k odvolacím námitkám nesouvisejícím s § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona byly nadbytečné, neměly na výsledek řízení vliv, proto se krajský soud žalobními námitkami c), d) a e) zpochybňujícími tuto argumentaci žalovaného nezabýval.

F. Závěr a náhrada nákladů řízení

34. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.
36. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když těmto osobám neuložil v řízení žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení těmto osobám odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 30. října 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.